

S.

U Z N E S E N I E

Najvyšší súd S. vo veci starostlivosti súdu o maloleté dieťaťa **B. I.I.**, bytom u matky **Ing. M. I.Č.I.**, a otca **O. I.I.**, zastúpeného **K., s.r.o., AK, B.**, o návrhu otca na zverenie maloletého dieťaťa do striedavej osobnej starostlivosti, vedenej na Okresnom súde Bratislava V pod sp.zn. 22 P 438/2010, o dovolaní otca maloletého dieťaťa proti uzneseniu Krajského súdu v Bratislave zo dňa 10. mája 2011 sp.zn. 11 CoP 83/2011, takto

r o z h o d o l :

Dovolanie **o d m i e t a.**

Žiaden z účastníkov nemá právo na náhradu trov dovolacieho konania.

O d ô v o d n e n i e

Okresný súd Bratislava V uznesením zo dňa 3. februára 2011 č.k. 22 P 438/2010-46 zastavil konanie o návrhu otca maloletého dieťaťa na zmenu rozhodnutia o osobnej starostlivosti zverením maloletého do striedavej osobnej starostlivosti oboch rodičov. Rozhodnutie odôvodnil s poukazom na § 103, § 104 ods. 1 veta prvá O.s.p, § 39 ods. 1 zákona č. 97/1963 Zb. o medzinárodnom práve súkromnom a procesnom, ods. č. 11., čl. 1 ods. 2 písm. b), e) nariadenia Rady (ES) č. 2201/2003 o súdnej právomoci a uznávaní a výkone rozsudkov v manželských veciach a vo veciach rodičovských práv a povinností, ktorým sa zrušuje nariadenie (ES) č. 1347/2000 a čl. 5 ods. 2 nariadenia rady (ES) č. 44/2001 zo dňa 22. decembra 2000 o právomoci a o uznávaní a výkone rozsudkov v občianskych a obchodných veciach (ďalej len „nariadenie“). Nakoľko obvyklý pobyt maloletého B. I. je na území Č. a konanie o zverenie do striedavej osobnej starostlivosti je konaním starostlivosti súdu o maloletých, s poukazom na vyššie citované ustanovenia, nie je daná právomoc slovenských súdov. Vzhľadom na skutočnosť, že v danom prípade išlo o neodstrániteľný nedostatok podmienky, súd konanie zastavil.

Krajský súd v Bratislave uznesením zo dňa 10. mája 2012 sp.zn. 11 CoP 83/2011 potvrdil ako vecne správne napadnuté uznesenie súdu prvého stupňa. Uviedol, že súd prvého stupňa predtým, než začal vo veci konať správne v zmysle § 103 O.s.p., zisťoval, či sú splnené podmienky, za ktorých môže vo veci konať. Jednou z podmienok konania je aj právomoc súdu, v danej veci právomoc slovenského súdu, na konanie s poukazom na obvyklý pobyt maloletého dieťaťa v Č.. Pojem „obvyklý pobyt“ zaviedla do terminológie medzinárodného práva súkromného Haagska konferencia prostredníctvom dohovorov, ktoré boli touto organizáciou vypracované. Najprv sa tento pojem používal v oblasti medzinárodného práva súkromného, neskôr sa začal používať aj v oblasti medzinárodného práva procesného ako kritérium pre založenie medzinárodnej súdnej právomoci. Pojem obvyklého pobytu sa premietol aj do zákona č. 97/1963 Zb. o medzinárodnom práve súkromnom a procesnom v znení neskorších predpisov (§ 39) a znamená odklon od princípu štátneho občianstva maloletého dieťaťa k princípu obvyklého pobytu maloletého dieťaťa, keď otázku právomoci súdu bolo potrebné posudzovať aj v súlade s oznámením MZV SK č. 344/2002 Z.z. v znení zmien, v spojení s Nariadením Rady (ES) č. 2201/2003 Ú.V. ES z 27. novembra 2003. Podľa článku 5 ods. 1 oznámenia MZV SR č. 344/2002 Z.z. v znení zmien právomoc prijímať opatrenia na ochranu dieťaťa alebo jeho majetku majú justičné alebo správne orgány zmluvného štátu, kde má dieťa obvyklý pobyt. Podľa článku 5 ods. 2 oznámenia MZV SR č. 344/2002 Z.z. v znení zmien, ak dôjde k zmene obvyklého pobytu dieťaťa na územie iného zmluvného štátu, nadobudnú s výnimkou čl. 7 právomoc orgány štátu nového obvyklého pobytu dieťaťa. Podľa článku 8 ods. 1 Nariadenia Rady (ES) č. 2201/2003 súdy členského štátu majú právomoc vo veciach rodičovských práv a povinností k dieťaťu, ktoré má obvyklý pobyt v tomto členskom štáte v čase začatia konania. Podľa článku 17 Nariadenia Rady (ES) č. 2201/2003, ak sa začalo konanie na súde členského štátu vo veci, v ktorej podľa tohto nariadenia nemá právomoc konať a ktorá patrí podľa tohto nariadenia do právomoci iného členského štátu, aj bez návrhu vyhlási, že nemá právomoc.

V danej veci jednoznačne obvyklým pobytom maloletého je Č., kde maloletý s matkou od roku 2010 žije a navštevuje materskú školu, a kde podľa vyjadrenia matky má úmysel aj trvale sa zdržiavať.

Proti uzneseniu odvolacieho súdu podal otec maloletého dieťaťa dovolanie, ktorý ho, ako aj uznesenie súdu prvého stupňa, žiadal zrušiť a vec vrátiť na ďalšie konanie. Prípustnosť

mimoriadneho opravného prostriedku odôvodnil tým, že zastavenie konania bez zákonného dôvodu je vždy odňatím možnosti konať pred súdom v zmysle § 237 písm. f/ O.s. p. a zároveň odopretím ústavou upraveného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy S. a čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a slobôd. Vytýkal súdu nesprávnosť právneho posúdenia, navyiac bol toho názoru, že odôvodnenie rozhodnutia odvolacieho je nepreskúmateľné pre nedostatok dôvodov a arbitrárne. Namietal, že odvolací súd pravdepodobne prijal záver o oprávnenosti presťahovania maloletého dieťaťa do Č., avšak dovolateľ mal za to, že vystávaním maloletého syna do cudziny bez jeho súhlasu došlo k občianskoprávnemu únosu, resp. k neoprávnenému premiestneniu dieťaťa v zmysle článku 2, ods. 11 nariadenia Rady (ES) z 27. novembra 2003 č. 2201/2003. Ide o prípad, keď maloleté dieťa bolo odvedené zo S., kde malo svoj obvyklý pobyt, v rozpore s právom navrhovateľa rozhodnúť o súhlase s vystávaním. Nezáleží na tom, že dieťa v čase únosu bolo zverené do starostlivosti matky. Nakoľko došlo k neoprávnenému premiestneniu dieťaťa, sú štátne orgány povinné aplikovať článok 10 nariadenia o zachovaní právomoci slovenských súdov. Podľa názoru dovolateľa, právomoc slovenských súdov nie je zachovaná len v prípadoch, keď dieťa nadobudne obvyklý pobyt v inom členskom štáte a zároveň sa s tým dotknuté osoby zmieria, alebo ak uplynie jednoročná subjektívna lehota a v tejto lehote nie je podaná žiadosť o návrat, prípadne nie sú splnené niektoré iné podmienky nariadenia. Keďže dovolateľ nedal súhlas k vystávaniu maloletého, je zachovaná príslušnosť súdov S. a rozhodnutie o zastavení konania podľa § 104 ods. 1 O.s.p. je nezákonným rozhodnutím.

Matka maloletého vo svojom vyjadrení k dovolaniu uviedla, že návrh na súd o zmenu osobnej starostlivosti bol podaný otcom maloletého dňa 19. júla 2010, teda v čase, keď mal vedomosť o tom, že maloletý sa zdržiava na území Č., avšak nebol ním podaný návrh na navrátenie maloletého na územie S. v zmysle Haagskeho dohovoru, teda miestom obvyklého pobytu maloletého, tak ako ho súd riadne zistil, bola v čase začatia konania Č.. Návrh na začatie konania o navrátenie maloletého bol podaný až 30. júna 2011. Zároveň predložila rozsudok Mestského súdu v B. č.k. 40Nc 2059/2011-77 zo dňa 11. augusta 2011 (spolu so zápisnicou z pojednávania) v konaní o vydanie rozhodnutia o navrátenie dieťaťa, ktorým bol návrh otca, aby sa maloletý B. I... navrátil do S., zamietnutý. Ďalej uviedla, že s poukazom na znenie § 238 ods. 4 O.s.p. je dovolanie v predmetnej veci neprípustné, a preto je potrebné ho odmietnuť.

Najvyšší súd S. ako súd dovolací (§ 10a ods. 1 O.s.p.) po zistení, že dovolanie podal včas účastník konania (§ 240 ods. 1 O.s.p.), skúmal najskôr to, či tento opravný prostriedok smeruje proti rozhodnutiu, ktoré možno napadnúť dovolaním (§ 236 a nasl. O.s.p.), a bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 243a ods. 1 O.s.p.) dospel k záveru, že dovolanie smeruje proti rozhodnutiu, voči ktorému takýto opravný prostriedok nie je prípustný.

Podľa ustanovenia § 236 ods. 1 O.s.p. dovolaním možno napadnúť právoplatné rozhodnutia odvolacieho súdu, pokiaľ to zákon pripúšťa.

Pokiaľ dovolanie smeruje proti uzneseniu odvolacieho súdu, je tento opravný prostriedok prípustný, ak je ním napadnuté zmeňujúce uznesenie odvolacieho súdu (§ 239 ods. 1 písm. a/ O.s.p.) alebo ak odvolací súd rozhodoval vo veci postúpenia návrhu Súdnemu dvoru Európskych spoločenstiev na zaujatie stanoviska (§ 239 ods. 1 písm. b/ veta prvá O.s.p.). Podľa § 239 ods. 2 O.s.p. je dovolanie prípustné tiež proti uzneseniu odvolacieho súdu, ktorým bolo potvrdené uznesenie súdu prvého stupňa, ak a/ odvolací súd vyslovil vo svojom potvrdzujúcom uznesení, že je dovolanie prípustné, pretože ide o rozhodnutie po právnej stránke zásadného významu, b/ ide o uznesenie o návrhu na zastavenie výkonu rozhodnutia na podklade cudzozemského rozhodnutia, c/ ide o uznesenie o uznaní (neuznaní) cudzieho rozhodnutia alebo o jeho vyhlásení za vykonateľné (nevykonateľné) na území S..

Nakoľko je v prejednávanej veci dovolaním napadnuté uznesenie odvolacieho súdu, ktorým potvrdil uznesenie súdu prvého stupňa, je nepochybné, že prípustnosť dovolania z ustanovenia § 239 O.s.p. nemožno vyvodiť.

S prihliadnutím na ustanovenie § 242 ods. 1, veta druhá O.s.p., ukladajúce dovolaciemu súdu povinnosť prihliadnúť vždy na prípadnú procesnú vadu uvedenú v § 237 O.s.p. (či už to účastník namieta alebo nie), neobmedzil sa Najvyšší súd S. len na skúmanie prípustnosti dovolania smerujúceho proti uzneseniu podľa § 239 O.s.p., ale sa zaoberal aj otázkou, či dovolanie nie je prípustné podľa § 237 O.s.p. Uvedené zákonné ustanovenie pripúšťa dovolanie proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu (rozsudku alebo uzneseniu), ak konanie, v ktorom bolo vydané, je postihnuté niektorou zo závažných procesných väd vymenovaných v písmenách a/ až g/ tohto ustanovenia (ide tu o nedostatok právomoci súdu, spôsobilosti účastníka, riadneho zastúpenia procesne nespôsobilého účastníka, prekážku veci právoplatne rozhodnutej alebo už prv začatého konania, ak sa nepodal návrh na začatie

konania, hoci podľa zákona bol potrebný, prípad odňatia možnosti účastníka pred súdom konať a prípad rozhodovania vylúčeným sudcom alebo nesprávne obsadeným súdom).

Z hľadiska prípustnosti dovolania podľa uvedeného ustanovenia nie je predmet konania významný; ak je konanie postihnuté niektorou z vád vymenovaných v § 237 O.s.p., možno ním napadnúť aj rozhodnutia, proti ktorým je inak dovolanie procesne neprípustné (viď napríklad R 117/1999, R 34/1995). Pre záver o prípustnosti dovolania v zmysle § 237 O.s.p., ale nie je významný subjektívny názor účastníka konania tvrdiaceho, že došlo k vade vymenovanej v tomto ustanovení; rozhodujúcim je, že k tejto procesnej vade skutočne došlo.

Dovolateľ procesné vady konania v zmysle § 237 písm. a/, b/, c/,d/, g/ O.s.p. netvrdil a existencia týchto vád nevyšla v dovolacom konaní najavo. Prípustnosť jeho dovolania preto z týchto ustanovení nevyplýva.

Dovolateľ namietal, že sudy mu v konaní odňali možnosť pred súdom konať v zmysle § 237 písm. f/ O.s.p.

Dôvodom, ktorý zakladá prípustnosť dovolania podľa tohto ustanovenia, je procesne nesprávny postup súdu v občianskom súdnom konaní, ktorým sa účastníkovi odníme možnosť pred ním konať a uplatňovať (realizovať) procesné oprávnenia účastníka občianskeho súdneho konania priznané mu za účelom zabezpečenia účinnej ochrany jeho práv.

Dovolateľ v súvislosti s tvrdením procesnej vady konania v zmysle § 237 písm. f/ O.s.p. namieta porušenie jeho práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy S. a čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.

K odňatiu možnosti dovolateľa pred súdom konať a k porušeniu práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy S. a čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd malo podľa jeho názoru dôjsť nesprávnym rozhodnutím o zastavení konania pre nedostatok právomoci slovenských súdov konať, v dôsledku čoho mu nebolo umožnené riadne a zákonným spôsobom uplatniť jeho práva.

Podľa čl. 1 ods. 2 Ústavy S. Slovenská republika uznáva a dodržiava všeobecné pravidlá medzinárodného práva, medzinárodné zmluvy, ktorými je viazaná a svoje ďalšie medzinárodné záväzky.

Podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy S. každý má právo domáhať sa zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne S..

Podľa čl. 6 Dohovoru o ochrane ľudských práv a slobôd každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom.

Podľa ustálenej judikatúry ústavného súdu (IV. ÚS 77/02) do obsahu základného práva na súdnu ochranu patrí aj právo každého na to, aby sa v jeho veci rozhodlo podľa relevantnej právnej normy, ktorá môže mať základ v platnom právnom poriadku Slovenskej republiky alebo v takých medzinárodných zmluvách, ktoré Slovenská republika ratifikovala a boli vyhlásené spôsobom, ktorý predpisuje zákon. Každý má právo, aby sa v jeho veci vykonal ústavne súladný výklad aplikovanej právnej normy. Z toho vyplýva, že k reálnemu poskytnutiu súdnej ochrany dôjde len vtedy, ak sa na zistený skutkový stav veci použije ústavne súladne interpretovaná, platná a účinná právna norma.

Obsah práva na spravodlivý súdny proces nespočíva len v tom, že osobám nemožno brániť v uplatnení práva alebo ich diskriminovať pri jeho uplatňovaní, obsahom tohto práva je i relevantné konanie súdov a iných orgánov S.. Do práva na spravodlivý súdny proces nepatrí právo účastníka konania, aby sa všeobecný súd stotožnil s jeho právnymi názormi, navrhovaním a hodnotením dôkazov (IV. ÚS 252/04).

Právo na spravodlivý súdny proces neznamená ani právo na to, aby bol účastník konania pred všeobecným súdom úspešný, teda aby bolo rozhodnuté v súlade s jeho požiadavkami a právnymi názormi (I. ÚS 50/04).

Do obsahu základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy S. a práva na spravodlivý súdny proces podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a slobôd nepatrí ani právo účastníka konania vyjadrovať sa k spôsobu hodnotenia ním navrhnutých dôkazov súdom,

prípadne sa dožadovať ním navrhnutého spôsobu hodnotenia vykonaných dôkazov (I. ÚS 97/97), resp. toho, aby súdy preberali alebo sa riadili výkladom všeobecne záväzných predpisov, ktorý predkladá účastník konania (II. ÚS 3/97, II. ÚS 251/03).

K porušeniu práva na súdnu ochranu podľa citovaných ustanovení by došlo vtedy, pokiaľ by komukoľvek bola odmietnutá možnosť domáhať sa svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a pokiaľ by súd odmietol konať a rozhodovať o podanom návrhu fyzickej alebo právnickej osobe (Uznesenie ÚS SR I.ÚS 35/1998).

V predmetnej veci však súdy nižších stupňov skúmali podmienky, za ktorých môžu konať vo veci a správne dospeli k záveru, že nie je daná právomoc slovenských súdov, vychádzajúc z predmetu konania vo vzťahu k úprave medzinárodného práva, a správne následne dospeli k záveru, že ide o neodstrániteľný nedostatok podmienok konania, kedy súd musí konanie vždy zastaviť.

Odvolačný súd správne vychádzal z komplementárneho vzťahu nariadenia k Dohovoru, čo znamená, že v rámci Európskej únie sa prednostne použije nariadenie, tzv. Brusel II bis, pre rovnaký okruh otázok, ktoré rieši Dohovor.

Podľa Nariadenia Rady (ES) č. 2201/2003 z 27. novembra 2003 o súdnej právomoci a uznávaní a výkone rozsudkov v manželských veciach a vo veciach rodičovských práv a povinností, ktorým sa zrušuje Nariadenie (ES) č. 1347/2000 (ďalej len „nariadenia“) článku 8 ods. 1 súdy členského štátu majú právomoc vo veciach rodičovských práv a povinností k dieťaťu, ktoré má obvyklý pobyt v tomto členskom štáte v čase začatia konania.

Dovolací súd zhodne s názorom súdov nižších stupňov dospel k záveru, že v čase podania návrhu na zmenu starostlivosti o maloleté dieťa a to na starostlivosť striedavú, mal maloletý obvyklý pobyt v Č.. Obvyklý pobyt sa určuje podľa kritérií trvania, pravidelnosti, podmienok a dôvodu fyzickej prítomnosti dieťaťa v danom štáte, pričom sa berú do úvahy miesto a podmienky školskej dochádzky dieťaťa, ako aj rodinné a sociálne väzby v danom štáte. S týmito skutočnosťami sa riadne vysporiadali nižšie súdy a dovolací súd ich vyhodnotil i v kontexte konania o návrat maloletého do S., ktoré začal otec maloletého tesne pred uplynutím jedného roka od podania návrhu na zmenu starostlivosti (viď rozsudok Mestského

súdu v B. z 11. augusta 2011 sp.zn. 40 P
a Nc 156/2011)

Preto ak súd prvého stupňa zastavil konanie pre nedostatok právomoci konať a odvolací súd toto jeho rozhodnutie ako vecne správne potvrdil, neodňal dovolateľovi prístup k súdu a ani možnosť pre súdom konať, ale z uvedeného je zrejmé, že na konanie o návrhu na zmenu starostlivosti o maloleté dieťa, sú príslušné súdy v krajine jeho obvyklého pobytu, t.j. v Č..

Dovolací súd po preskúmaní veci dospel k záveru, že nie je dôvodná ani námietka dovolateľa, týkajúca sa nedostatočného odôvodnenia písomného vyhotovenia rozhodnutia odvolacieho súdu.

To, že právo na riadne odôvodnenie súdneho rozhodnutia patrí medzi základné zásady spravodlivého súdneho procesu, vyplýva z ustálenej judikatúry ESĽP. Judikatúra tohto súdu nevyžaduje, aby na každý argument strany, aj na taký, ktorý je pre rozhodnutie bezvýznamný, bola daná odpoveď v odôvodnení rozhodnutia. Ak však ide o argument, ktorý je pre rozhodnutie rozhodujúci, vyžaduje sa špecifická odpoveď práve na tento argument (Ruiz Torija c. Španielsko z 9. decembra 1994, séria A, č. 303- A, s.12, § 29, Hiro Balani c. Španielsko z 9. decembra 1994, séria A, č. 303-B, Georgiadis c. Grécko z 29. mája 1997, Higgins c. Francúzsko z 19. februára 1998).

Rovnako sa Ústavný súd S. vyjadril k povinnosti súdov riadne odôvodniť svoje rozhodnutie v náleze III. ÚS 119/03-30. Ústavný súd už vyslovil, že súčasťou obsahu základného práva na spravodlivý proces je aj právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t.j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu (IV. ÚS 115/03).

Podľa § 157 ods. 2 O.s.p. v odôvodnení rozsudku súd uvedie, čoho sa navrhovateľ (žalobca) domáhal a z akých dôvodov, ako sa vo veci vyjadril odporca (žalovaný), prípadne iný účastník konania, stručne, jasne a výstižne vysvetlí, ktoré skutočnosti považuje za preukázané a ktoré nie, z ktorých dôkazov vychádzal a akými úvahami sa pri hodnotení

dôkazov riadil, prečo nevykonal ďalšie navrhnuté dôkazy a ako vec právne posúdil. Súd dbá na to, aby odôvodnenie rozsudku bolo presvedčivé.

Podľa § 167 ods. 2 O.s.p. ak nie je ďalej ustanovené inak, použijú sa na uznesenie primerane ustanovenia o rozsudku.

Štruktúra práva na odôvodnenie je rámcovo upravená vo vyššie citovanom ustanovení. Táto norma sa uplatňuje aj v odvolacom konaní (§ 211 O.s.p.). Odôvodnenie súdneho rozhodnutia v opravnom konaní však nemá odpovedať na každú námietku alebo argument v opravnom prostriedku, ale iba na tie, ktoré majú rozhodujúci význam pre rozhodnutie o odvolaní a zostali sporné alebo sú nevyhnutné na doplnenie dôvodov prvostupňového rozhodnutia, ktoré sa preskúmava v odvolacom konaní (II. ÚS 78/05).

Preskúmaním veci dovolací súd dospel k záveru, že rozhodnutie odvolacieho súdu zodpovedá požiadavkám kladeným na odôvodnenie rozhodnutí v zmysle vyššie citovaných zákonných ustanovení. Odôvodnenie dovolaním napadnutého uznesenia dalo odpoveď na relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany dovolateľa, keď v dostatočnom rozsahu zodpovedalo, prečo odvolací súd potvrdil uznesenie o zastavení konania pre nedostatok právomoci slovenských súdov na konanie vo veci. Rozhodnutie odvolacieho súdu nemožno považovať za svojvoľné, zjavne neodôvodnené, resp. ústavne nekonformné, pretože odvolací súd sa pri výklade a aplikácii zákonných predpisov neodchýlil od znenia príslušných ustanovení a nepoprel ich účel a význam.

Skutočnosť, že by rozhodnutie prípadne aj spočívalo na nesprávnom právnom posúdení veci, prípadne že by konanie bolo postihnuté inou vadou, ktorá mala za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, môže byť len odôvodnením dovolania v zmysle § 241 ods. 2 písm. b/, c/ O.s.p. v prípade, ak je dovolanie prípustné, a nie dôvodom jeho prípustnosti podľa § 236 a nasl. O.s.p.

Právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav. Nesprávnym právnym posúdením veci je omyl súdu pri aplikácii práva na zistený skutkový stav. O nesprávnu aplikáciu právnych predpisov ide vtedy, ak súd nepoužil správny právny predpis, alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval, alebo ak

zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery. Nesprávne právne posúdenie veci je síce relevantným dôvodom, samo osebe ale prípustnosť dovolania nezakladá (nemá základ vo vade konania v zmysle § 237 O.s.p. a nespôsobuje zmätočnosť rozhodnutia). Aj za predpokladu, že by tvrdenia dovolateľa boli opodstatnené, mohli mať za následok nanajvýš vecnú nesprávnosť napadnutého uznesenia, ale nezakladali by súčasne prípustnosť dovolania v zmysle § 237 O.s.p. V dôsledku toho by posúdenie, či odvolací súd (ne)použil správny právny predpis a či ho (ne)správne interpretoval alebo či zo správnych skutkových záverov vyvodil (ne)správne právne závery, prichádzalo do úvahy až vtedy, keby dovolanie bolo procesne prípustné, ale o taký prípad v danej veci nejde.

Vzhľadom na uvedené možno preto zhrnúť, že v danom prípade prípustnosť dovolania nemožno vyvodiť z ustanovenia § 239 O.s.p. a iné vady konania v zmysle § 237 O.s.p. neboli dovolacím súdom zistené. Preto Najvyšší súd S. dovolanie v súlade s § 218 ods. 1 písm. c/ v spojení s § 243b ods. 5 O.s.p., ako dovolanie smerujúce proti rozhodnutiu, proti ktorému je tento opravný prostriedok neprípustný, odmietol.

O náhrade trov dovolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa § 243b ods. 5 O.s.p. v spojení s § 224 ods. 1 O.s.p. a § 146 ods. 1 písm. a/ O.s.p.

Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu S. pomerom hlasov 3 : 0.

P o u č e n i e : Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave 6. decembra 2012

JUDr. Soňa Mesiarkinová, v.r.
predsedníčka senátu

Za správnosť vyhotovenia: Dagmar Falbová